

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 195/2020-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. augusta 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského a sudcov Ivana Fiačana a Petra Straku (sudca spravodajca) prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 123/2007 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 123/2007 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Michalovce p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 123/2007 konal bez zbytočných prietahov.

3. [REDACTED], [REDACTED] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré je Okresný súd Michalovce p o v i n ň ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti *n e v y h o v u j e .*

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania okresného súdu a argumentácia sťažovateľa

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 195/2020-9 z 27. mája 2020 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 123/2007 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol opatrením Okresného súdu Košice I z 3. júna 2004 ustanovený za obhajcu obvinenému [REDAKOVANÉ]. Po právoplatnom skončení trestnej veci sťažovateľ zaslal okresnému súdu (20. júna 2018) vyúčtovanie odmeny obhajcu. Sťažovateľ vytýka okresnému súdu, že „*napriek uplynutiu 30-dňovej lehoty podľa § 553 ods. 3 Trestného poriadku o vyúčtovaní nebolo rozhodnuté. Z tohoto dôvodu urgoval sťažovateľ vydanie rozhodnutia 30. 7. 2018 i 22. 8. 2018, avšak porušovateľ základného práva na tieto urgencie nereagoval.*

Následne podal sťažovateľ predsedovi Okresného súdu Michalovce 7. 9. 2018 sťažnosť na prietahy v konaní. Na základe uvedeného oneskoreným a zjavne antidatovaným uznesením Okresného súdu Michalovce z 26. 9. 2018 sp. zn. 4 T 123/07 (doručené sťažovateľovi elektronicky až po mesiaci 24. 10. 2018!) porušovateľ základného práva o vyúčtovaní odmeny sťažovateľa rozhodol..., no z dôvodu neoprávneného krátenia odmeny sťažovateľ proti uzneseniu 26. 10. 2018 podal sťažnosť. O tejto sťažnosti však dodnes ani po 1 roku od jej podania a urgencii sťažovateľa z 21. 10. 2019 porušovateľ základného práva nerozhodol.“.

Podľa sťažovateľa „*v takej jednoduchej veci, ako je rozhodnutie o sťažnosti proti uzneseniu o vyúčtovaní odmeny obhajcu, malo byť konanie vedené porušovateľom*

základného práva už dávno na prvostupňovej inštancii skončené resp. vo veci samej malo byť po viac ako jeden a pol roku od podania sťažnosti meritórne rozhodnuté. V danom prípade ide o neprimeranú dĺžku súdneho konania, ktorá výrazne prevyšuje aj iné obdobné procesy. Skutočnosť, že za 16 rokov od začatia trestného konania a ustanovenia sťažovateľa za obhajcu nebolo rozhodnuté o vyúčtovaní jeho odmeny, nemôže sťažovateľovi spôsobovať ujmu pri práve na súdnu a inú právnu ochranu vrátane práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľ tak dodnes je od októbra 2018, kedy mu bolo doručené uznesenie o vyúčtovaní jeho odmeny, v právnej neistote ohľadom výšky jemu priznanej odmeny za úkony právnej pomoci vykonané ešte pred 16 rokmi. Sťažovateľ má za to, že porušovateľovi základného práva v meritórnom rozhodnutí nebránila zásadná prekážka (II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04), pričom sťažovateľ vždy súdu poskytoval súčinnosť a neprispel k neprimeranej dĺžke konania. Vec navyše nie je až tak skutkovo, právne či procesne zložitá, umelo sa predlžuje len nechotou vydať rozhodnutie o podanej sťažnosti. Práve neúmerným predlžovaním konania sa dlhodobo predlžuje sťažovateľova právna neistota. Predseda Okresného súdu Michalovce sa navyše 9. 10. 2018 ospravedlnil sťažovateľovi za prieťahy pri rozhodnutí o samotnom vyúčtovaní, napriek tomu ďalšie prieťahy vznikli pri rozhodovaní o podanej sťažnosti. Na základe uvedeného sa takto sťažovateľ domnieva, že má nárok aj na primerané finančné zadosťučinenie, pričom satisfakciu vyčísluje vo výške ním vyúčtovanej, no porušovateľom základného práva nepriznanej odmeny á 891,32 € (IV. ÚS 210/04).“.

3. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov upravené v čl. 48, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 123/2007 porušené bolo.

Okresnému súdu Michalovce sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 123/2007 konal bez zbytočných prieťahov.

[REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 891,32 €, ktoré je Okresný súd Michalovce povinný zaplatiť mu do 2 mesiacov od právoplatnosti tohoto rozhodnutia.“

II.

Vyjadrenie odporcu a replika sťažovateľa

4. Ústavný súd 8. júna 2020 vyzval predsedu okresného súdu na vyjadrenie k podanej ústavnej sťažnosti. V podaní okresného súdu sp. zn. 1 SprV 605/2020 z 2. júla 2020 predseda súdu uvádza, že vec, v ktorej sťažovateľ vystupoval ako obhajca, bola právne a skutkovo náročná, čo potvrdzuje aj dĺžka konania vo veci samej, t. j. približne 16 rokov. O nároku na odmenu obhajcu sa rozhoduje až po právoplatnosti meritórneho rozhodnutia a nie je možné do tejto lehoty zarátat' čas od začatia trestného stíhania. Podotýka, že o odmene pre sťažovateľa ako obhajcu už rozhodnuté bolo, a to uznesením okresného súdu z 26. septembra 2018, čím zároveň popiera tvrdenie sťažovateľa, že predmetné rozhodnutie je antidatované. Rozhodovanie o spomínanej odmene zároveň nieslo určitú mieru náročnosti vzhľadom na zložitosť veci samej. Následne bola okresnému súdu doručená sťažnosť sťažovateľa proti predmetnému uzneseniu, a preto musel okresný súd opätovne naštudovať náramne rozsiahly spis z konania vo veci samej. Okresný súd pri priznávaní odmeny vychádza z reálne vykonaných úkonov podľa spisového materiálu a nemôže priznať odmenu obhajcovi za právne úkony, ktoré nie sú v spise, prípadne nie sú dodatočne obhajcom preukázané. Sťažovateľ zaslal súdu spolu so sťažnosťou zápisnicu o ďalšom vykonanom úkone, no nárokoval si odmenu aj za ďalšie tri, ktoré zo súdneho spisu nevyplývali. Tieto úkony boli uskutočnené v rámci samostatných konaní, na ktoré boli obvinení vylúčení, a súd konajúci o odmene potrebnými spisovými materiálmi nedisponuje. Pokiaľ ich teda sťažovateľ sám nepreukáže alebo na nich aspoň nepoukáže, súd nemá ako nadobudnúť informáciu o takýchto úkonoch. Okresný súd musel následne naštudovať spisový materiál samostatných konaní, čo si vyžadovalo ďalší čas na rozhodnutie. Okresný súd podotýka, že ak by sťažovateľ v sťažnosti poukázal na všetky ním vykonané právne úkony, rozhodnutie o odmene by mohlo byť vydané s menším časovým odstupom. Navyše, v Trestnom poriadku nie je ustanovená lehota na rozhodnutie o sťažnosti obhajcu, týkajúca sa jemu priznaných trov konania. Predseda okresného súdu z už uvedených dôvodov považuje sťažnosť za nedôvodnú a súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

5. Ústavný súd listom z 8. júla 2020 zaslal sťažovateľovi vyjadrenie predsedu okresného súdu sp. zn. 1 SprV 605/2020 z 2. júla 2020 na vedomie s možnosťou vyjadriť sa. Sťažovateľ vo svojom vyjadrení z 15. júla 2020 uviedol, že 20. júna 2018 zaslal okresnému súdu vyúčtovanie svojej odmeny, avšak okresný súd o jeho odmene nerozhodol v rámci 30-dňovej lehoty podľa § 553 ods. 3 Trestného poriadku. Z tohto dôvodu sťažovateľ v rámci nasledujúcich dvoch mesiacov dvakrát urgoval okresný súd na vydanie rozhodnutia o predmetnej odmene, čo vyústilo až do podania sťažnosti predsedovi súdu na priet'ahy v napadnutom konaní. Sťažovateľ podotýka, že rozhodnutie okresného súdu o odmene z 26. augusta 2018 bolo oneskorené a antidatované, pretože bolo sťažovateľovi doručené elektronicky až po mesiaci, t. j. 24. októbra 2018. Následne podal sťažovateľ proti rozhodnutiu o odmene sťažnosť a poukazuje na skutočnosť, že ani po jeden a pol roku od jej podania o nej okresný súd nerozhodol. Podotýka, že množstvo trestných vecí na okresnom súde nemôže byť dôvodom ospravedlňujúcim priet'ahy v napadnutom konaní.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože s ohľadom na predmet konania dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa § 122 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť môže podať osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom..

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (v primeranej lehote) v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa jej práv (pozri napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, II. ÚS 22/96, II. ÚS 48/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 92/97 a I. ÚS 10/98). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predĺžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (PL. ÚS 25/01).

11. Ústavný súd nie je súčasťou súdnej sústavy a neprislúcha mu právo dozoru nad rozhodovacou činnosťou všeobecných súdov. Do rozhodovacej činnosti súdov je v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy ústavný súd oprávnený zasiahnuť iba vtedy, ak boli ich konaním alebo nadväzujúcim rozhodnutím porušené ústavou zaručené základné práva a slobody sťažovateľa.

12. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04). Teda záver o tom, či dĺžka konania je ešte primeraná a či už nie je, možno formulovať vždy s ohľadom na faktory, ktorými bolo konanie bezprostredne ovplyvnené, pričom pri posudzovaní dôvodnosti tvrdenia o porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je nutné ku každej veci pristupovať individuálne a zvažovať, či s ohľadom na okolnosti prípadu ide o prietahy neodôvodnené, t. j. či sú pričítateľné súdu. Toto právo totiž nie je dotknuté, ak sú prietahy spôsobené výlučne konaním účastníka, prípadne ak ide o vec, keď dĺžka konania zodpovedá jej zložitosti. V takých prípadoch trvanie konania istú dobu spravidla nie je nedôvodné a potreba zásahu ústavného súdu nie je daná. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa [Comingersoll S.A. (Veľká komora), Sürmeli proti Nemecku (Veľká komora), Záborský a Šmáriková proti Slovenskej republike, rovnako tak aj I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07)]. Naostatok aj ESLP vo svojich rozhodnutiach (rozsudok ESLP vo veci H. proti Francúzsku z 24. 10. 1989, rozsudok ESLP vo veci Katte Klitsche de la Grange proti Taliansku z 27. 10. 1994 a rozsudok ESLP vo veci Scordino proti Taliansku č. 1 z 29. 3. 2006) viackrát vyzdvihol dôležitosť správy súdnictva bez prietáhov, ktoré môžu ohroziť jeho účinnosť a dôveryhodnosť.

IV.

Posúdenie vecí ústavným súdom

IV.1 Právna a faktická zložitosť vecí

13.1 Pokiaľ ide o zložitosť prípadu, tá sa môže týkať právnej, ako aj skutkovej zložky veci. Môže ísť napríklad o vec, v ktorej vystupuje viacero strán (rozsudok ESLP vo veci H. proti Spojenému kráľovstvu z 8. 7. 1987) alebo v ktorej je potrebné zabezpečiť rôzne

dôkazy [rozsudok EŠLP vo veci Humen proti Poľsku (Veľká komora) z 15. 10. 1999]. Zložitosť prípadu môže taktiež súvisieť s prítomnosťou medzinárodného prvku (rozsudok EŠLP vo veci Neumeister proti Rakúsku z 27. 6. 1968). Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že skutkovo a právne zložitá je iba také konanie, ktoré si na posúdenie skutočností, na ktoré treba odborné znalosti, vyžaduje ustanovenie znalca s osobitnými odbornými znalosťami, resp. spoluprácu znalca s inými odborníkmi – konzultantmi (IV. ÚS 28/05).

13.2 Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že konanie vo veci samej sa vyznačovalo skutkovou aj právnou náročnosťou, čo ovplyvnilo aj rozhodovanie o odmene obhajcu z časového hľadiska. Ústavný súd nemohol nebrať zreteľ na aspekt rozsiahlosti trestnej veci a zohľadnil rozsah spisového materiálu vo veci samej, resp. povinnosť okresného súdu naštudovať si jednotlivé právne úkony v rámci tohto spisu a rovnako aj spomínaných samostatných konaní. Napadnuté konanie sa síce týka rozhodovania o odmene pre obhajcu, čo môže vyvolávať pocit akejsi len podružnej agendy, ktorá začína až po skončení veci samej, no nemožno prehliadať fakt, že sťažovateľ nedostal odmenu za svoju prácu pri niektorých úkonoch viac ako 16 rokov.

IV.2 Správanie účastníka konania

14. V rámci posúdenia druhého kritéria (správanie účastníka konania), používaného pre hodnotenie prípadných zbytočných prietahov v súdnom konaní, ústavný súd nezistil na strane sťažovateľa žiadne okolnosti, ktoré by sa podpísali na prietahovom postupe okresného súdu v napadnutom konaní.

IV.3 Postup okresného súdu v napadnutých konaniach

15.1 Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup súdu v napadnutom konaní.

15.2 Prehľad vo veci vykonaných úkonov:

- 20. júna 2018 – sťažovateľ zaslal okresnému súdu vyúčtovanie odmeny obhajcu,

- 26. septembra 2018 – uznesenie okresného súdu o odmene obhajcu,
- 24. októbra 2018 – doručené uznesenie okresného súdu o odmene obhajcu sťažovateľovi,
- 26. októbra 2018 – sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu o odmene obhajcu sťažnosť.

15.3 Ústavný súd zistil, že okresný súd koná od 20. júna 2018 a dosiaľ konanie (o odmene advokáta) právoplatne neukončil. Ústavný súd zistil nedodržanie lehoty na rozhodnutie o odmene obhajcu podľa § 553 ods. 3 Trestného poriadku, keď okresný súd o predmetnej odmene rozhodoval o dva mesiace dlhšie, ako to umožňuje zákon. Nečinnosti sa okresný súd dopustil od 26. októbra 2018 až po súčasnosť, pretože dosiaľ nerozhodol (právoplatne) o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o odmene obhajcu.

V.

Záver

16. Ústavný súd na základe vykonaného posúdenia (bod IV odôvodnenia) dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (1 výrok).

17. V kontexte okolností veci ústavný súd akcentuje, že otázka množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným prietahom v konaní (I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 55/02, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03, III. ÚS 399/2011). Nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezabavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06, rovnako tak aj Ústavný súd Českej republiky IV. ÚS 392/2005, IV. ÚS 358/1998).

18. V zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

19. Podľa § 133 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie môže a) prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

20. Vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd v napadnutom konaní dosiaľ právoplatne nerozhodol, prikázal ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietáhov (druhý výrok).

21. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

22. Cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (I. ÚS 15/02, III. ÚS 10/02, III. ÚS 17/02, I. ÚS 257/08, III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012).

23. Sťažovateľ požiadal o priznanie finančného zadostučinenia vo výške 891,32 € s odkazom na výšku odmeny za obhajobu. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ nezaťažil okresný súd trovami konania pred ústavným súdom.

24. Vzhľadom na dĺžku prietáhov v napadnutom konaní ústavný súd, berúc do úvahy tiež funkciu tohto inštitútu (náhrada nemajetkovej ujmy) a vychádzajúc zo svojej judikatúry (IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, I. ÚS 44/2018, IV. ÚS 95/2018, I. ÚS 341/2018, III. ÚS 187/2018, IV. ÚS 64/2020), priznal sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 500 €, ktoré považoval vzhľadom na okolnosti veci za primerané, a vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhoviel (tretí a štvrtý výrok).

25. S poukazom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, sa pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumie jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. augusta 2020

Martin Vernarský
predseda senátu